

Vyběhli na půdu a nemohli uvěřit svým očím. Gramofon byl na stejném místě, odkud ho Jaroslav včera vyhodil!

„Kde se tu vzal? Jak je to možné? Vždyť jsem ho ukládal do stodoly!“ kroutil Jaroslav nechápavě hlavou. „Tys ho sem vrátila, maminko?“

„Ne. Jsem stejně překvapená jako ty!“

„Copak tu máme zlé šotky?“

Maminka se pokřižovala. „Tady nezůstanu ani chvíli!“

Jaroslav si povzdechl. *Co teď?* přemýšlel. Nakonec dostal nápad. „Je teplá noc, tak přespíme venku. Zítra přivedu pomoc,“ řekl rozhodně.

Maminka pokývala hlavou na souhlas. „Venku se budu cítit bezpečněji. A pokud by se ochladilo nebo by přišel déšť, můžeme si ustlat u kozy Rózy v chlívku. Místa je tam dost.“

Jak řekli, tak také udělali. Nechali gramofon gramofonem a uložili se ke spánku pod širým nebem. Podivné zvuky sice ustaly, přesto nějakou dobu trvalo, než se jim podařilo usnout. Tížily je obavy...

Na druhý den zavolal Jaroslav šikovného řemeslníka, který dokázal opravit téměř cokoliv. Doufali, že on jejich problém vyřeší.

Řemeslník gramofon prohlédl zkušeným okem. „Nic s ním není. Zkusím ho pořádně vyčistit. Nejspíš je jen zanesený od prachu. Je to ale parádní kus! Dnes už se takové nevyrábějí. Máte velké štěstí!“ rozplýval se muž nad starožitností.

„A nechtěl byste si ho vzít, když se vám tak líbí? Nám se tu jen zbytečně povaluje...“ chopil se Jaroslav příležitostí. *Možná gramofon potřebuje majitele, který jeho kvality lépe ocení, když je tak výjimečný!* pomyslel si mládenec.

Řemeslník jeho nabídku s radostí přijal.

Jaroslav i maminka si mohli oddechnout.

Z půdy však zaslechli podivné zvuky i třetí noc...

Gramofon byl opět na svém místě. Ani je to příliš nepřekvapilo.

Jaroslav přístroj zamyšleně pozoroval. „Jako by se nám snažil něco říct. Ale co?“ Rozhlížel se po půdě.

Maminka se zase pokřižovala. „Aby si tak s námi zlí duchové zahrávali!“

